Ismét megdöbbentő alakjában merül elénk a halál kérdőjele, ismét nyomasztó súlyával nehezedik szorongó keblünkre az élet egyetlenegyének gondolata. E koporsó, melyet G. Imre sz. S. E. asszonynak fölöi maradványait, elsorvadt testét rejti magában, a fájó gondolatok egész sorozatát kelti fel bennünk s szinte alig tudjuk elképzelni, hogy az a kedves madonna, megnyerő bizalmú, szellemes és nagy műveltségű asszony fekszik itt élettelenül előttünk, kinek halálán oly sok őszinte barátság és fájdalmas könnyek. De mit is szólok én a barátságáról, mit panaszoljuk a társaság veszteségét — tekintsetek e két öregre, kik letagyon, megagyotton, szivet tépő keserűséggel kiszéjt egyetlen szeretett szeretőjüket, öregségük támaszát, vénségük viszszát, a szeretőbe; s gondolgatok kétszer pazarolva, mely szerint ha szétszakadunk egy kedves lénytől, állhatatos lelkülettel kell mondanunk a szolgáros szavát: [illegible] ó az az örök szikla, tökéletes minden szeretésre, mert minden utja törvényszerű, ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~ ~~[illegible]~~